

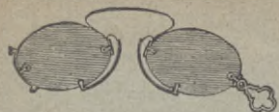
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Profnumren utdelas gratis!

Prof-N:r 2 utkommer den 16 December.

L. J. LANGE, GÖTEBORG,
Södra Hamngatan 43, Göteborg.
EN GROS. **GLASÖGON-FABRIK.** EN DETAIL.
Skandinavien's största optiska affär.

SVITHIOD.

Prof-N:r 1.

Annonspris:

Pr ruta om 5,5 c/m höjd och 6,5 c/m bredd: inländska annonser Kr. 5.—, utländska Kr. 10.—

Den 2 December 1893.

Utgifves hvarje Lördag.

WALD. ZACHRISSONS FÖRLAG. Byrå: Köpmangatan 34, Göteborg.

Prenumerationspris:

postbefordringsafgift inräknad	
helt år	Kr. 4.—
treffjärdedels år	» 3.25
half år	» 2.25
kvartal	» 1.25

Lösnummer:

10 öre.

Prenumeration emottages äfven i hvarje bokhandel samt hos "SVITHIODS" kommissionärer. Bokhandelsdistributörer: Wettergren & Kerber, Göteborg.

Jern-

sängar

Stort, välsorterat lager. Billiga priser.

Göteborgs Mek. Werkstads Aktiebolag.
Göteborg.

Expeditionslokal: Skeppsbron N:o 2, Göteborg.

Telefoner: Telegrafadress: KEILLER, Göteborg.

Generalagenter för Nordöstra Sverige:

Hrr **A. O. JÖNSSON & Co.**, Wasagatan 1, Stockholm.

Upplaga: 12,000 ex.

★★★★

19
Första pris.

★★★★

★★★★

19
Första pris.

★★★★

• • Etablerad 1843 • •

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG.

Flyglar och Pianinon

C. L. Malmsjö & Co.

Södra Hamngatan 29.

Etablerad 1841.

GÖTEBORG.

Största lager af

Ur och Optiska Artiklar

till billigaste priser.

Sveriges förnämsta fabrikat!

Endast svenskt stål i mina ställ!

Otto Jacobsons Paraplyfabrik

Kaserntorget 1 — GÖTEBORG

EN GROS.

Allm. telefon 500.

EN DETAIL.

Amplaste vitsord af press och allmänhet!

SPECERIER,
VINER,
KONSERVER &
DELIKATESSER

köpas bäst och billigast hos

Joh. Alex. Roy & Co.

Göteborg.

Engelska
OSTRON

af utmärkt qualité inkomma hvarje vecka hos

Joh. Alex. Roy & Co.

Göteborg.

Salomon & Williamson

Göteborg

35 Östra Hamngatan 35.

BOSÄTTNINGSAFFÄR.

Porslin, Glasvaror,
Nysilfverarbeten, Ljuskronor
etc.

Guld- & Silfvermedalj vid 6 Utställningar.

HALLBERG, Juvelerare

STOCKHOLM & GÖTEBORG.

Juvel-, Guld-, Silfverarbeten, * Prima Nysilfverarbeten,
största urval. eget fabrikat.

Bref besvaras omgående.
. RIKSTELEFON.

L. J. WAHLSTRÖM,

10 Östra Hamngatan 10.

Nu inkommet sorteradt lager af
Moderna Öfverrocks-, Kostym & Byxtyger
samt Ulstertyger.

Beställningar å **Herrekläder** utföras väl!

Ett bland platsens största lager af

*** Färdiga Manskläder, ***
godt Tyg och Foder samt elegant sydda till verkligt
billiga priser i parti och minut!

Stort sortiment af **HATTAR** samt öfriga
Svenska & Engelska Herrartiklar.

OBS. Verkligt billiga priser.

10 Östra Hamngatan 10. Filial: Sillgatan 49.

SVITHIOD.

Illustrerad tidskrift, utkommande hvarje lördag.

Prof-N:r 1.

Lördagen den 2 December.

1893.

Till Allmänheten.

Vid utsändandet af det första profnumret af **SVITHIOD** vilja vi säga några ord till allmänheten. Vi veta fullt väl, att det är lättare uppställa ett program än att hålla fast därvid. Vi veta äfven att det fält, vi för oss utstakat, varit genomkorsadt igen och igen utaf otaliga före oss, men vi våga dock hoppas, att ett ärligt sträfvande skall krönas med framgång.

Vårt syfte är att gifva en större allmänhet lätt och bildande läsning, försedd med goda illustrationer af män och kvinnor, orter, konstverk, arkitektur och mera dylikt. Det är oss visserligen bekant, hvilken svårighet som är förknipad med att göra alla till full belåtenhet; vi vilja emellertid efter bästa förhållanden söka tillgodose alla billiga kraf, och i samma mån som intresset för vår tidskrift stiger äfven öka dess omfång, samt hysa den förhoppning, att vårt arbete icke må vara förgäfvat. Våra medarbetare — uppräknade här nedan — torde utgöra en borgen för, att **SVITHIOD** utan betänkanke kan få en plats i hvarje hem.

Det är icke utan tvekan vi kallat Svithiod till lifs, väl vetande, att publikationer af denna art hafva att kämpa mot mängt och mycket i mer än ett afseende, men genom omsorgsfullt arbete tro vi oss dock kunna vinna många vänner och det är i denna förväntan som vi härmed utsända Svithiods första profnummer.

Redaktionen.

Våra medarbetare.

Genom vänligt tillmötesgående hafva vi erhållit löfte om bidrag till »Svithiod» af bland andra följande pennor:

Elin Ameen, A. U. Bååth, Hugo Gyllander, Alfred Jensen, Carl Lagerberg, Vilma Lindhé, Gerda Meyerson, Rust Roest, Erik Sandberg, Anton Stuxberg samt pseudonymerna »Thom» och »Butcher».

Häri genom hafva vi blifvit satte i tillfälle, att, hvad »Svithiods» rent litterära innehåll beträffar, kunna erbjuda våra läsare en rik omvexling.

Henriette Montalba.

Blomman af sin ålder och i sin skönhets fulla färging afled, efter en längre sjukdom, den 14 sistlidne September i Venedig fröken Henriette Montalba. Hennes fader var svensk, modren engelska. Jämte sina tre systrar Clara, Hilda och Ellen intog hon ett framstående rum bland de engelska konstnärerna. Visserligen upp-

nådde hon aldrig den ryktbarhet, hennes äldre syster Clara vetat förskaffa sig genom sina taflor, hvilka på utställningar och inom konstnärskretsar väckt och fortfarande väcka ett berättigadt uppeende; Henriette Montalbas konstnärskap låg mera åt skulpturen. Redan 1875 utställde hon en byst af sin för några år sedan aflidne fader, och sedan följde rad i rad bevisen på hennes skicklighet som skulptör, bland annat år 1886 en »Dalkulla», hvilken tilldrog sig en stor uppmärksamhet ej mindre genom den fina och effektiva modelleringen än äfven genom det pittoreska ämnet. År 1889 exponerade hon en byst i terra-cotta — hvilket material hon med förkärlek behandlade — af Robert Browning, ett verk, som isynnerhet karakteriseras genom sin individualitet. Likaledes en staty kallad »Ethel», ett barn särdeles kraftfullt behandladt. Till årets salong i London hade Henriette Montalba sändt tvenne konstverk: »Gosse, fångande en krabba» staty i brons, och en byst i marmor af Mr. George F. White. Det förra är en figur af en venetiansk gosse, utsträckt till sin fulla längd på stranden, och sysselsatt med att försvara sig mot en nyss fångad krabbas angrepp på den hand, som uppdragit henne ur vattnet. Amnets behandling visar en utbildad bekantskap icke allenast med modelleringskonsten själf utan äfven med anatomen. Sist men icke minst må omnämnas hennes marmorbyst »Pallas», på sin tid en af magne-

Henriette Montalba.

terna å utställningen i Kongl. Akademien i London, hvilket arbete anses såsom Henriette Montalbas allra förnämsta; byster af Prof. Scholander, Prof. Mezger, samt af Hr. Aug. Abrahamson å Nääs — ett af konstnärinnans senaste arbeten.

Henriette Montalba var en särdeles sympatisk personlighet. Hon förenade i sig allt, hvad som kan göra en kvinna tilldragande. En brilliant begåfning, utvecklad genom en omsorgsfull uppfostran, satte henne i stånd att röra sig inom alla kretsar. Så var hon tillika med sin syster Hilda under någon tid gäst hos Prinsessan Louise, Markisinna af Lorne, i dennas hem i Canada.

Ehuru egentligen född och hufvudsakligen uppfostrad i England var Henriette Montalba en verklig kosmopolit. Genom otaliga resor i Europa och genom studier i de egentliga kulturländerna, hade hon vetat tillegna sig olika nationers

Byst af Aug. Abrahamson

individualitet; hon var engelska i England, svenska i Sverige, parisiska i Frankrike, också behärskade hon fullständigt engelskan, svenskan, franskan, tyskan och sist men icke minst italienskan. Bosatt de senaste åren i Venedig, som blifvit hennes andra hem, hade hon lärt älska »la bella Italia» och framför allt »lagunernas stad», om hvilken hon också med sin vackra röst — kontra-alt — brukade sjunga:

»O Venezia, benedetta,
Non ti voglio più lasciar».

En konstnärsvärld, icke mindre än hennes anhöriga, hvaraf många finnas i Sverige, samt jämväl alla dem, som hade haft förmånen personligen känna Henriette Montalba, stå sörjande kring hennes menligt att döma för tidigt öppnade graf.

Hg.

✱

På det att de prenumeranter, hvilka ej varit i tillfälle erhålla båda eller ens något af »Svithiods» profnummer, icke må gå förlustiga om dessas innehåll, komma profnumrens väsentliga artiklar att efter hand aftryckas i tidskriftens ordinarie nummer för 1894.

Den första ångbåten.

Skizz af Alfred Jensen.

Det rådde stor uppståndelse i den lilla staden. Skolungdomen, d. v. s. ett trettiotal pojkar, hvilkas sidenmössor med silfversiffran inom de gröna silkeskvistarne förrådde, att de tillhörde stadens femklassiga läroverk, hade i tät klunga tagit i besittning den bästa platsen af den tämligen smala ångbåtskajen och stirrade sedan flere timmar ut mot hafvet, hvars långsamt rullande vågor med hvita skumtoppar glittrade i vårsolen. Bakom denna lefvande mur hade folkeskolans långhalsade och trasiga legioner ställt upp sig under ett knuffande, som stundom hotade att urarta till verkligt handgemäng.

På strandgatan promenerade stadens honoratiories af båda könen. Där gick fru borgmästarinnan med sin spetsiga näsa och de stora blåa glasögonen, som hon brukade anlägga i vårbrytningen, och konverserade förtroligt med den korpulenta rektorskan. Ryktet påstod visserligen, att det rådde hemlig fiendskap mellan dessa båda stormakter, allt sedan den aflägsna tid då rektorskan vid en subskriberad middag för H. K. H. arfhertigen af Vesterbotten råkat komma hedersgästen närmare än fru borgmästarinnan. För tillfället hade dock vapenstillstånd slutits — till den grad hade dagens betydelse skjutit alla principiella rang- och stridsfrågor å sido.

Från den byggnad, där stadens flickskola förde en obemärkt tillvaro, kommo pensionärerna i täta flingor. De yngre, som ännu icke lärt sig uttala »j'aime», hoppade som ekorar utför slutningen och togo glädjesprång så höga, att de korta hårpiskorna slogo mot öronen och de kulörta strumporna blottades till knäna. De äldre, som redan »gått fram» eller snart skulle göra det, kommo i en lång rad, som fyllde gatans bredd, under skratt och prat, medan föreståndarinnan stod på trappan och gaf sin hjord en sista mönstrand blick.

Midt emot flickskolan låg samhällets praktbyggnad, cellfängelset — det enda hus af sten förutom fattighuset och grosshandlar X:s. Ur dess lilla port trädde fängelse-direktören, en medelålders man med militärisk hållning och grofva anletsdrag, hvilken på grund af sin rang var själfskrifven vid alla offentliga baler. Han var gift och far till tre söner, åt hvilka teckningsläraren gifvit vedernamnen Sadrach, Mesak och Abednego — antagligen därför att deras röda hår och blossande kinder gafvo dem ett brinnande utseende. Hans fru syntes aldrig, och borgmästarinnan, hvilken sett mycket af världen och till och med varit i Stockholm, trodde sig veta, att hon var af sämre folk och tvungit honom till giftermål.

Vid direktörens sida syntes stadsfogden, stadsfiskalen och den illitterate rådmannen-garfvaren — den oskiljaktiga priffe-klubben. Under lifigt samspråk, hvarvid garfvaren med sin grofva käpp beständigt hotade stadsfogdens ögon, styrde de kosan ner till hamnen.

Där hade trängseln nått sin höjdpunkt. Stadens hela ordningsmakt, bestående af de tre konstaplarne samt två extra ordinarie, en skomakare och en borstbindare, hade fördelat sig på de mest hotade ställena och sparkade undan alla hundrackor, som vågade sig fram. Allas blickar och näsor voro riktade ut mot hafvet, som hade man väntat ett budskap från en ny värld.

Och så förhöll det sig också: man bidade den första ångbåten för året, och hvad det vill säga veta blott de samhällen, som under långa vintermånader varit insnöade, utan förbindelse till sjös, utan järnväg. Särskildt efter denna stränga vinter hade sjöfartens öppnande försenats. Ännu lågo små isstycken kvar här och hvar vid den steniga stranden, och där borta, på det lilla granbevuxna berget, skymtade ännu gråhvita snöfläckar fram i skrefvorna mellan de nakna hällarne.

— Goa kommissionär'n, är det riktigt säkert, att »Kung Oskar» kommer i dag? frågade en fru, hvars väderbitna ansikte tydde på salutorgets ståndspersoner.

— Det kan madam slå sig i backen på, försäkrade hamnkaptenen. »Kung Oskar» tål vid värre än så.

— Jag undrar, om gurkorna äro dyra i år, reflekterade rektorskan och vände sig halft frågande till borgmästarinnan.

— Det spelar ingen roll, menade den tillfrågade, hvilken ej ville visa sig knusslig inför världen, ehuru hon med ängsligaste omsorg kontrollerade pigans torgköp på ons- och lördagar. Eller hvad menar rådmannen?

— Hva sa? skrek garfvaren, hvilken icke följt med samtalet.

— Fru borgmästarinnan frågar om priset på Stockholmsgurkor, inföll stadsfogden spetsigt.

— Inte kan en illitterat ha reda på det, tillade stadsfiskalen.

Garfvaren, som helst ville draga sig ur spelet, vände sig till fängelsedirektören, hvilken hela tiden stirrat ut åt sjön med buskiga ögonbryn:

— Väntar bror någon med båten?

— Ja, det kommer en kvinna från Långholmen, straffad för falskmyntning. Vi ha inte haft någon på kvinnoafdelningen, sedan pigan släpptes ut i förra veckan.

— Hvad var det för en piga? inföll borgmästarinnan lifligt.

— Det var ju hon som — — — härmed hviskade rektorskan i hennes öra.

— Nu kommer han i rödaste rappet, rapporterade hamnkaptenen och torkade sitt svettiga ansikte med en blårutig snusnäsduk.

Och äntligen syntes ute vid udden den efterlängtade signalen i form af en röd flagga, hissad på toppen af en bergshäll. Isen var verkligen bruten och den tunga vinterdvalan förbi. Vårens friska vind blåste bort det gamla dammet, och man kände sig såsom en liten del af det stora hela, kände en fläkt från det brusande lifvet i stora världen, af hvars svallvågor en efterdyning äfven nådde hit.

Om kort blef röken synlig, och ögonblicket därpå sköt en masttopp fram bakom udden. Nu utbröt ett allmänt jubelsorl, isynnerhet bland skolungdomen, som hvarken af rektorns eller borgmästarens närvaro kunde lägga band på sina värliga känslor. »Kung Oskar» närmade sig majestätiskt, pustande ut tunga, svarta moln, och då en liten rökstrimma och ljusglimt skyntade fram i fören ledsagad af en stark knall från den lilla kanonen, gaf det lifligt genljud på kajen: man skrek, hurrade, viftade, och stadens poliskår, som efterhand trängts fram till kajens rand, löpte fara att knuffas ner i de oroligt plaskande vågorna såsom ofrivilligt tacksägelseoffer.

Ångbåten var fullastad, men inga passagerare syntes på akterdäck. På kommandobryggan stod kaptenen vid talröret, och hans ljusa polissonger, svällande af stolthet och belåtenhet, lyste som eld i aftonsolen. På fördäck syntes några män och kvinnor i arbetsdräkt — däribland antagligen fängelsedirektörens piga; vid relingen stod akterstäderskan i lätt kostym med splitterny hatt och bakom henne köksan med uppkafade ärmor — båda förtroligt nickande åt bekanta på stranden.

Slutligen hade ångbåten manövrerats fram längs kajen, och luckorna började slås upp.

— Sparris, du! hviskade garfvaren åt stadsfogden och smackade med läpparne.

— Och engelsk porter med kräftor! nickade denne tillbaka.

Landgången skulle nu skjutas ut, men innan dess hade de båda herrarne redan med ett modigt språng förflyttat sig ombord. Garfvaren svängde sin käpp med segerstolt min och dök ner i den lilla trappan till försalongen. Stadsfogden följde hack i häl.

Grupperna började skingras; poliskåren hemförlofvades efter den ansträngande tjänstgöringen; kaptenen satt mellan skål och vägg med garfvaren, stadsfogden m. fl.; fängelsedirektören hade omhändertagit sin nya piga, och hamnkantoret stängdes.

— Hvad menar du, kära bror, sade borgmästaren gravitetiskt åt rektorn. Det är för mycket populäs på

båten. Om vi skulle blanda en toddy på gästgifvaregården?

Rektorn hade ett hviskande samtal med sin fru och nickade sedan betydelsefullt.

Men fruarne delade sig i två hufvudgrupper, drucko påtårskaffe och knaprade på de många småbröden, hvaraf en sort nyss kommit med båten. Så kommo stickstrumporna och virknålarne fram ur hemlighetsfulla kjolveck, och man begynte tala om sin kära nästa.

Solen sjönk sakta bakom skogsbyn i vester och öfverdrog hafsviken med långa, ljusa strimmor. Den sista dyningen af dagens larmande vågsvall lade sig till ro, och snart var allt — både ångbåten och cellfängelset och gästgifvaregården — svept i den nordiska vårkvällens kyliga dunkel.

— ♦ ♦ ♦ —
"SVITHIOD" kommer äfven att hafva en afdelning för Teater, Musik och Konst.

I "Svithiod" kommer äfven att under rubriken »Korrespondens» lemnas plats för frågor af intresse, hvilka allmänheten inbjudes att efter förmåga besvara. Härigenom komma prenumeranterna att stå i förbindelse icke blott med hvarandra utan äfven med »Svithiod» själf. — Förtjenstfulla svar kunna, om så önskas, blifva honorerade.

Kärlek.

Skizz af Wilma Lindhé.

Marken låg bar och stelfrusen, himlen hängde tung och molndiger däröfver och vinden, som kom stötvis, var skarp och bitande samt förde med sig ett och annat korn trindsnö, som återstudsade mot gatstenarne.

»Det blir antagligen snöyra», tänkte Siri Falck och ryste till där hon satt vid sitt arbete helt nära fönstret, för att så mycket som möjligt tillgodogöra sig den knappa dagern.

Rummet var naket och möbleradt utan elegans eller spår af skönhetsinne — synbarligen endast med tanke på arbetet, som der utfördes — de urblekta gardinerna tillbakafästade för att ej skymma, och de få möblerna använda att ställa eller lägga färdigmålade saker på.

Midt på golvet stod en afdelningsskärm med amoriner, foglar och blommor, samt på bord och soffa målade skrin, tallrikar, urnor, solfjädrar och prydnadsartiklar af olika slag — allt beställningar för butiker eller enskilda personer — och var det på inkomsten häraf familjen till största delen lefde.

Kringkastade, under synbar brådska, lågo också färgkapslar, penslar, nedsolade linnetrasor, fernissor med mera.

Det stora, numera obegagnade staffliet, stod undanskjutet i en vrå och var behängdt med en knippa pappersblommor i skrikande färger, som utan att pryda, ovilkorligen drogo ögonen till sig.

En fattig gosse hade nyss bjudit ut dem, och hon hade köpt så godt som hela lagret.

Hon hade lärt sig att vara rädd om slantarne; men det pinade henne att säga nej, och hon kunde ofta bli häftig och ovänlig för att bepansra sitt hjärta mot medlidandet. När det var för sent kommo vanligen själföfrebräelserna öfver att ej ha gifvit lite vänlighet om ej mera.

Så hade hon afvisat gossen nästan med hårdhet som en tiggare — och ögonblicket derpå slagits af tanken att det var sitt arbete han bjöd ut — alldeles som hon sitt — rådde han väl för att det ej var vackrare!

Hon ryckte upp den redan stängda dörren och ropade: »Kom hit skall jag köpa en blomma!»

Hon visste att rösten ej ens nu lät vänlig och gjorde en fråga för att godtgöra och visa sig intresserad af dessa rosor, tulpaner och astrar, som stötte hennes konstnärsoğa.

»Har du gjort dem själf?»

Nej då! Mor har gjort dem!»

Hvilken stolthet och beundran i hans ord och tonfall — hvilket tydligt bevis för att dessa blommor i hans ögon voro konstverk af ädlaste slag.

»Jaså Mor!» hon böjde sig ned för att välja medan han framvisade och berömde, och därunder fingro dessa pappersblommor lif och skönhet äfven för henne.

»Vi tänkte få in lite pengar till julen», sade han. »Mor är klen och orkar inte stort — men hennes rosor äro mycket berömda!» Återigen detta uttryck af beundrande hängifvenhet!

Hon smålog. Hur väl hon förstod de förhoppningar, som fästats vid hvarje särskildt blomblad! Hur väl hon kunde tänka sig in i hvad allt penningarne skulle användas till!

Hon köpte mer än hon hade råd till och kände derunder en brinnande längtan, en gudomlig impuls, att köpa — göra till sitt — allt lidande, all sorg och nöd hvaraf världen är så full — så öfverfull.

När gossen gått — strålade af glädje öfver den goda affär han gjort — hängde hon upp blommorna der de voro mest ur vägen och tog fram en påbörjad solfjäder som det var brädt med — men hur det var väckte dessa rosor, med sina bjärta färger, ett gammalt kärt minne, och utan öfverläggning — liksom drifven därtill — slängde hon undan solfjädern, drog fram staffliet och anlade en aqvarell — ett soligt sommarlandskap i varma färger.

Hvilken hvila och glädje att än en gång få måla något som påminde om den tid då hon — ung och förtröstelsefull — trodde sig ha en lysande konstnärsbana i perspektiv!

Medan hon med rask och öfverdåd hand förde penseln, gled tankarne tillbaka öfver längesedan flydda dagar.

Först till föräldrahemmet, där hon betraktats som »underbarn» och intet sparats på hennes utveckling — därför att intet mål var så högt att hon ej troddes kunna nå det.

Arbete och god vilja föra långt — äfven om begäfnin- gen ej är af första rang — och några dugtiga skizzer med saftiga färger och breda penseldrag, hade gjort henne känd och aktad inom konstnärskretsarne i Rom, dit hon rest för att utbilda sig.

Det var också en vy af Kampagnan, hon nu reproducera- de, med sol, glöd, färgmåttade dagar och smältande kon- turer — raka mot- satsen till den ovä- dersstämning verk- ligheten hade att bjuda.

Hur väl hon min- des den dag, hon gjort första utkastet till denna tafla, som se- dan skaffat henne namn och beröm- melse!

Rundt om henne skarptsolljus, silande sig in som hvita eller prismatiska fläckar mellan vinlöfvet i hvars skugga hon arbetade — varma vindar — doft af nejlikor, oranger och mogna drufvor.

Med lif och själ inne i sitt arbete, som hon varit, hade hon ej märkt att någon nalkades, förr än en hand lagt sig på hennes skuldra.

Hon visste ögonblickligen hvems den var, rodnade och för- argade sig däröfver.

»Det der har ni gjort som en hel karl. Jag hade inte kunnat göra det bättre — kanske inte så bra ens», hade han sagt.

Hur väl hon mindes honom som han stått där i den hvita sommardräkten med den bredskyggiga halmhatten tillbakaskjuten från den breda pannan.

Han hade ett namn redan och ett berömmande ord från hans läppar kunde skapa ett konstnärstrykte; men han klandrade oftast och det på ett ironiskt öfverlägset sätt, som gjorde honom mera fruktad än afhållen.

»Att ni alltid skall skämta» sade hon misslynt», »man vet aldrig hvar man har er».

»Jag har aldrig menat allvarligt förr än med er», svarade han innerligt.

»Låna mig era färger och en dukbit», återtog han till hälften bedjande, till hälften befallande, och hon lydde ögonblickligen.

»I positivt nu — alldeles som nyss!»

Hon, gjorde som han bedt henne — det vill säga intog

samma ställning som förut, men handen som förde penseln darrade och hade mistat sin säkerhet.

»Gå på bara — låtsas som om jag inte funnes!»

Han hade redan då tagit en så stor del af hennes tankar, intressen och känslolif till fånga, att allt annat bleknat till ett intet, och hon smålog till hälften vid tanken på att glömma hans närvaro.

Med några raska drag hade han bilden färdig som hon stod där — ung, kraftig, energisk och blyg på samma gång.

»Har ni sett något vackrare?» frågade han och räckte henne skizzen.

Det var som hade hon nu först sett sig själv! Hvad penseln ej kunde återgifva — karaktären, glöden, förhoppningarne, själfva det pulserande känslolifvet — det hade han med snillets intuitiva förmåga framställt lefvande och förkroppsligadt.

Hon visste själf att hon var vacker — en kvinna vet alltid när hon är det — men om den sällsynta charme, som låg öfver henne, den friskhet och personlighet som utmärkte henne, var hon knappast medveten, och bland allt smicker som nått henne var detta det finaste, och det enda som träffat hennes hjärta.

Det var nu länge sedan dess — hon hade ju varit hans hustru i åtta år! Skizzen förvarade hon som sin dyrbaraste egodel, men själf var hon ej den samma som då — och han — ännu mindre!

Från den dagen var det emellertid liksom hade en osynlig, men på samma gång oslitbar tråd bundit dem vid hvarandra.

De syntes stän- digt tillsammans och under denna tid af solglans och lycka var det hennes tafla växte ut till ett konst- verk af rang. Kanske hade kärleken inspi- rerat henne — eller hade genom dess magnetiska inflytan- de något af hans snille och talang öf- verförts på henne?

Hon hade sedan dess gjort många go- da, dugande saker — men intet jämförligt — och den pinsamma förödmjukande känslan deraf släppte hen- ne aldrig.

I detta ögonblick var den borta; ty allt som solskenet på taflan framför henne trädde fram varmare och mera illusoriskt genomglödgades hen- nes eget väsen deraf.

»Ännu står jag midt i lifvet!» sade hon sig. »Ännu är

jag i min fulla kraft. Kunde jag bara kasta undan detta arbete för bröd — få lugn, ro, tid framför allt — så hvem hvet?»

Att få visa honom en gång — bara en enda — att hon kunde göra något, han måste gilla, skulle vara balsam på många sår. Kunde hon det skulle hon kanske återvinna honom — eller hvad som var mera — rycka honom upp ur sin dödloshet — ty att han gått tillbaka var värre än allt annat.

»Var det hennes fel?»

Hur många gånger hade hon ej gjort sig samma fråga, utan att finna svaret.

»Om hon varit fri? Om de gått skilda vägar? Om plikten ej bundit dem? Om barnen ej funnits?»

»Nej!» Hon stampade till med foten. »Allt detta låg utom möjlighetens gränser!»

Att afstå från hvarandra hade varit klokast, kanske — men ingen af dem hade varit i stånd därtill — och för henne låg något orent i blotta tanken på en förbindelse utom lagen.

Det förvånade alla att han, som talat så mycket mot äkten- skapet — som haft till sin käpphäst rent af att bevisa dess förslöande tillintetgörande, dödade inflytande på talangen, själf gått under oket.

Äfven hon hade hört honom kalla sig »en vildfogel, gjord för allt utom buren», men det var hennes hjärtas glädje och stolt- het att han mer än gärna gått in där, för att få kalla henne sin.

(Fortsättning i Prof-N:o 2.)

F. d. Ostindiska Kompaniets hus (Göteborgs Museum).

Göteborgs Musei byggnad.

Bland de få byggnader i Sveriges andra stad, som ännu erinra om äldre tider, framstår särskildt f. d. Ostindiska Kompaniets gamla magasinshus vid Norra Hamngatan, Göteborgs Musei nuvarande hemvist.

Façadbyggnaden uppfördes år 1750 efter af stadsarkitekten i Göteborg Bengt Wilhelm Carlberg uppgjorda och af öfverintendenten, friherre Carl Hårleman sedermera delvis omarbetade ritningar. Flyglarne tillkommo på 1760-talet. Façadbyggnaden mot Norra Hamngatan är 68 m. lång, 12 m. bred och 14 m. hög till takfoten. I riktning bakåt utgå tvänne flyglar, hvardera af 55 m. längd, 11,5 m. bredd och af samma höjd som façadbyggnaden. Det hela är uppfördt i tre våningar på hvälfd bottenvåning och upptager ett helt kvarter. Materialet är gult, holländskt tegel.

Från medlet af 1700-talet och under omkring ett halft sekel användes huset för det därmed afsedda ändamålet eller såsom magasin för af Ostindiska Kompaniets fartyg från främmande länder införda varor.

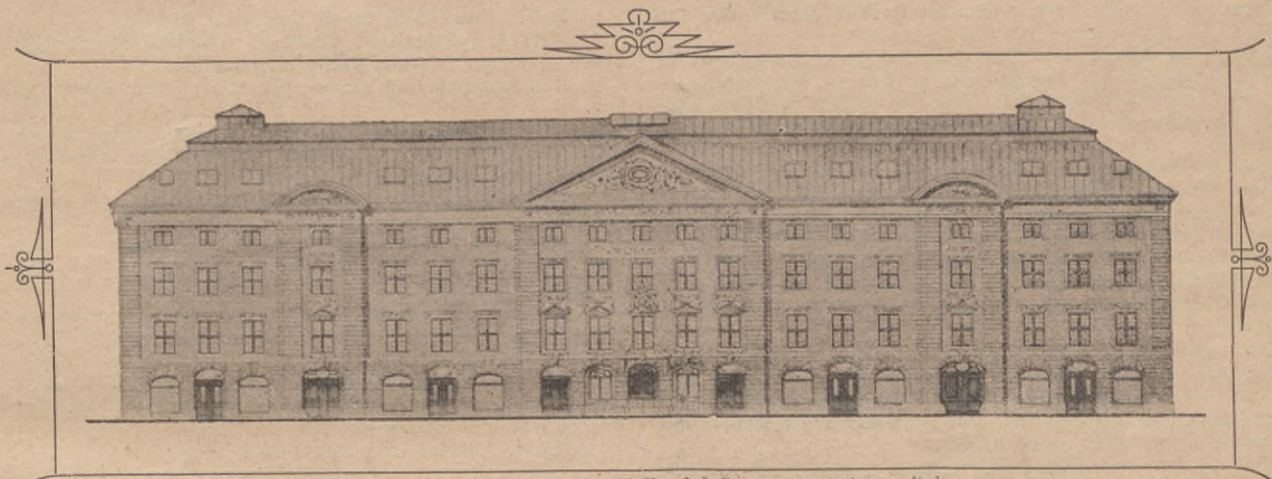
När Kompaniets fordom mycket viktiga och betydande verksamhet upphörde vid början af vårt århundrade, tillföll östra hälften af byggnaden Kongl. Majt och Kronan och den vestra inköptes af Göteborgs stad den 21 Juli 1813. Under de följande decennierna inrymde Kronan i sin hälft större sädesupplag. Åtskilliga delar af byggnaden uthyrdes till enskilde. Äfven fick en och annan stadsmyndighet här sig rum anvisade. Sålunda begagnades från 1837 två större källare i bottenvåningen till packhus, och från år 1855 anordnades i 1:sta våningen stämpelkontor. Redan

grosshandlaren hr J. W. Wilson 1887 öfverlemnade till uppförande af en tvärbyggnad längs med f. d. Ostindiska Kompaniets öppna tomt mot Köpmansgatan. Så tillkom Musei nya flygelbyggnad, hvilken öppnades för samlingar redan 1891. Ungefär samtidigt hade underhandlingarna om full dispositionsrätt öfver den gamla byggnaden ledt därtill, att Göteborgs stad utan ersättning och Kronan mot 100,000 kronor till anskaffande af ny telegrafstation öfverlemnade sina olika delar af f. d. Ostindiska Kompaniets hus att användas för Musei ändamål och räkning.

Sedan telegrafstationen utflyttats vid 1893 års början, var sålunda tidpunkten kommen till lösande af Musei byggnadsfråga. Då kostnaderna för en ny museibygnad fortfarande i betydlig grad öfverstego Musei tillgångar, måste styrelsen nu besluta sig för en genomgripande ombyggnad af det gamla huset. Flere förslag därtill uppgjordes. Slutligen förenade man sig om ett förslag, som afsåg att till det yttre försöka bevara byggnadens tunga och värdiga karaktär samt genom en måttfull och passande dekoration gifva mera lif och omvexling åt de enformiga ytorna, utan att förändra husets gamla konturer. Af arkitektfirman Hedlund och Rasmussen utarbetades förslagsritningar i detta syfte. Förslaget, som helt nyligen af vederbörande erhållit fastställelse, afser att åt façaden förläna ett slags holländskt renässanstycke.

Under de närmaste månaderna skola nu arbetena med husets ombyggnad taga sin början. Säväl museimän som arkitekter anse, att det gamla Ostindiska magasinshuset efter ett par år skall framstå i ett sådant skick, att byggnaden icke blott skall väl lämpa sig för sitt nya ändamål, utan äfven för framtiden åt Göteborg bevara ett arkitektoniskt minnesmärke, som är mycket fast förbundet med stadens historia.

Carl Lagerberg.

Göteborgs Musei nya façad efter Hedlund & Rasmussens antagna ritning.

år 1819 hade emot en årlig hyra af 50 Rdr Banco tvänne salar i andra våningen af stadens husandel lemnats till gemensamt begagnande åt Länets Kongl. Hushållningssällskap och Kongl. Vetenskaps och Vitterhetssamhällets samlingar, af hvilka senare 1833 bildades ett Naturhistoriskt Museum. För detta museum uppläts 1838 ännu ett rum i stadens andel mot en hyra af 75 Rdr Banco för hela lägenheten; och 1843 lemnades lokalen hyresfritt, sedan Kronan likaledes utan hyra för samma ändamål upplätit tvenne rum af sin andel i huset.

Naturhistoriska Museum uppgick sedermera i Göteborgs Museum, till hvars förfogande Göteborgs stad den 1 April 1861 kostnadsfritt ställde hela sin andel af det Ostindiska magasinshuset, som byggnaden i dagligt tal kallades. Den 24 April 1863 lemnade Kronan äfven sin andel på vissa villkor, bland andra, att Kongl. Telegrafstationen fortfarande skulle disponera öfver den del af 1:sta våningen, som några år förut anvisats densamma.

I hufvudsaklig öfverensstämmelse med af stadsarkitekten V. von Gegerfelt uppgjorda ritningar och, så godt sig göra lät för tillgängliga medel, omgestaltades byggnadens inre för Musei ändamål.

Så småningom gjorde sig likväl under årens lopp behofvet af bättre lokaler och större utrymme alltmör kännbart. Byggnadens delvis bristfälliga beskaffenhet, i synnerhet i fråga om skydd mot eldfara, tvingade snart Musei styrelse att tänka på nödvändigheten af att skaffa Museum ett mera värdigt hem. Då medel saknades till uppförande af en ny tidsenlig musei-byggnad, framlades flere förslag till ombyggnad af f. d. Ostindiska Kompaniets hus. Detta kunde emellertid icke verkställas, utan att Museum vunne full dispositionsrätt öfver byggnaden. Underhandlingar härom inleddes, men innan desamma voro avslutade, måste likväl något göras för erhållande af större utrymme, och Museum emottog därför med stor tacksamhet den gifva af 100,000 kronor, som

Två bloss ur cigarretten.

»Kvinnor? Pah! Hvad bryr jag mig om dem! Pietro Courgalo reder sig nog dem förutan. Han har från intet arbetat sig upp till ryktbarhet genom sin egen kraft; tror ni han skulle hafva kommit längre med en kvinnas hjälp?»

»Men Ni är en man; har Ni aldrig känt behof af — af — en kvinnas kärlek?»

»En kvinnas kärlek! Ha! ha! Marie Ricasoli; Jag vill visa Er hur en kvinnas kärlek är beskaffad.»

Han drog ett djupt drag på sin cigarrett, blåste ut röken och tittade efter den då den uppsteg hvirflande mot taket, ända tills den försvann.

»Se där! Så är en kvinnas kärlek, det ena ögonblicket varm, det andra ögonblicket — försvunnen, borta!»

Det var i Courgalos atelier och de samtalande voro Pietro Courgalo själf, den ryktbare målaren, och Marie Ricasoli, den vackraste modellen i hela landet. Han var en egendomlig karakter, ett snille, som genom egen ihärdighet och kraft höjt sig långt öfver sina kamrater. Han hade arbetat under många år dag och natt för att göra sig ett namn, och nu, då han uppnått det mål, han för sig utstakat, arbetade han likväl lika ifrigt som förut, sträfvande efter något ännu högre.

En dag inkom Pietro i en väns atelier just som Marie satt för denne till en tafla, afsedd för kommande års salong. Han inträdde utan att säga ett ord såsom det var hans vana, och skyndade att utsträcka sig i en låg hvilstol. Den store mannens närvaro enerverade modellen, hans herkulesformer distraherade henne och gjorde henne ouppmärksam på sig själf och med känslan af att hans djupa gråa ögon voro riktade på henne glömdes hon sitt

arbete, hvilket förorsakade att målaren flera gånger måste tillsäga henne att ej ändra ställning.

När sittningen var öfver och Marie Ricasoli gick ut för trappan kände hon en stark, muskulös hand fatta tag om hennes arm. Hon stannade och en röst sade i hennes öra:

»Marie Ricasoli, ni är en däre. Dessa klåpare skymfa endast Er skönhet. Kom och sitt för mig. Jag och endast jag kan göra Eder rättvisa och måla Er som Ni är.»

Så började det. Och Marie Ricasoli, ledd af någon mystisk attraktion, syntes därefter i den store mannens atelier och tillbringade sina dagar antingen med att sitta för honom eller att se på medan han arbetade. Och småningom, allt efter som tiden gick, lärde hon älska honom, att lyssna till hans röst, att njuta af hans beröm, att darra för hans tadel.

Hur lycklig var hon inte en morgon när han, hastigt seende upp från sitt arbete, sade: —

»Marie, min vackra engel, hur Ni inspirerar mig! När Ni är hos mig arbetar min hand af sig själf» och efter en stunds paus frågade han: »Tycker Ni om att vara här?»

»Jag bryr mig icke alls om något annat, än att få vistas i Er närhet» svarade hon.

»Hör då. Den dag Ni sitter för en annan målare stänges min dörr för Er.»

»Jag vill icke sitta för någon annan», invände hon.

Hon lofvade detta; men hur ofta sammankrymptes icke hennes hjärta af hans isande köld, hur ofta låg hon icke vaken om nätterna, snyftande, och hur ofta vandrade hon icke utanföre på terrassen bedjande till stjärnorna, att han måtte älska henne. —

Och nu hade han förklarad detta för henne — hans åsikt om kvinnans kärlek, att den var en snara, som förledde männen från deras arbete och kommo dem att förslösa deras korta, dyrbara lif.

Folk, som kände den förut muntra Marie Ricasoli, trodde sig kunna genomtränga hemligheten af hennes förstämning — trodde sig kunna förstå, hvarför sorg och smärta blandade sig i hennes konstlade skratt. »Marie Ricasoli är förlorad» sade artisterna.

Och Pietro Courgalo. Han var okunnig om allt. Död för allt, utom för sin tillbedda konst, arbetade han utan rast och ro, unnande sig icke ens en minuts hvila från bittida på morgonon till sent på kvällen — för att söka uppnå tinarne.

Det kunde icke gå på det sättet. Äfven hans starka kropp gaf vika. En dag när Marie kom, sade man att han svimmat i sin atelier och fallit omkull, samt att han nu låg till sängs i en svår feber.

Hon ville gå in till honom, men man förhindrade henne därifrån; doktorn hade föreskrifvit absolut ro. Det skulle vara farligt att störa honom. Hon gick men kom igen åter och åter, dag efter dag, ända till dess, till slut en morgon, uttrötad af att sköta honom, man tillät henne inträda.

Han var mycket förändrad, stackars Pietro; hans ansikte tunnt och magert; köttet satt som förtorkadt på kroppen. På flera dagar hade han icke talat utan låg där som död. Äfven om han tillfrisknade, sade man henne, skulle han aldrig återfå sitt förstånd.

När de gått och Marie Ricasoli var ensam med honom, svor hon att hon skulle göra honom frisk. »Han skall ej dö» mumlade hon.

Sent samma natt började ett svagt medvetande väckas till lifs hos Pietro Courgalo, där han låg till utseendet känslolös på sin bädd. Småningom började hans hjärna att arbeta och då han låg där, lyssnande, tycktes det honom som om några aflägsna, ljufva ord, hvilka han knappast hade förmåga att kvarhålla, ljödo emot honom.

»Pietro, min älskling. O! Pietro, du får icke dö! O! att jag kunde dö för dig! Ditt lif är värdt så mycket, mitt så föga. Hvarför kan ej jag dö för dig? Ack Pietro, om jag blott kunde det, skulle du då tänka så litet om en kvinnas kärlek? Skulle jag då endast vara din modell?»

Han var vid full sans nu. Då han lyssnade till dessa ord var det likasom om något hade insmugit i hans ådror, som om blodet började pulsera som förr. Förut hade han ansett att intet existerade, som var värdt att lefva för. Nu sade honom något, som han ej förstod, att hans lif dock kunde blifva ljuft. Han vände sig mot henne; hans ögon mötte hennes.

»Marie Ricasoli!»

»Pietro!» utropade hon, strålände af glädje.

Fem dagar derefter var Pietro utan fara och efter ytterligare två veckor återupptog han det arbete, som blifvit afbrutet genom hans sjukdom, och då det äntligen var färdigt och Marie Ricasolis tröttsamma sittning hade kommit till ett slut, började det ryktet gå i konstnärsateliererna, att i år hade Courgalo öfverträffat sig själf, att han hade framtrölat ett riktigt underverk af konst. Arbetet hade emellertid tagit längre tid i anspråk, än

hvad som var väntadt, ty artisten hade utskrapat hvad han målat på duken före sin sjukdom och gjort allt på nytt.

»En ny idé kom i mitt hufvud då jag låg sjuk», berättade han för sin modell.

Vid utställningens öppnande var, till allas förvåning, Pietro icke närvarande. Tidigt på morgonen hade han begifvit sig utåt landet och Marie Ricasoli följde honom.

På kvällen, just som mörkret började sänka sig öfver den silfverblanka sjön och månan höjde sig, gjutande långa strimor af ljus på det lugna vattnet, sutto de tillsammans på hotellets balkong, betraktande den sig allt mer och mer utbredande skynningen.

»Tidningarne, herre!» En vaktmästare nalkades, bärande under armen en bundt färska blad.

Pietro Courgalo tog dem och ögnade feberaktigt genom spalterna.

Det var öfver allt detsamma. Alla berömde de hans tafla. Hans arbete var utan jämförelse, ämnet precist valdt, utförandet mästertligt.

Då Marie Ricasoli läste kritikerna efter honom yfdes hon vid tanken på att det var hon, som hjälpt honom till denna glänsande success.

Men alla dessa loftal syntes icke bereda Pietro Courgalo synnerlig glädje. Hastigt steg han upp. Han hopkramade tidningarne i sin hand och i nästa ögonblick, rifna i smulor, fladdrade de ner till marken från balkongen.

»Marie, kom så gå vi till sjön». De gingo långsamt ner.

»Jag har misstagit mig» sade han med en mild röst, sedan de stått där tillsammans ett ögonblick; »Ryktbarhet är icke det jag inbillade mig det skulle vara. Bah! Hvad är det när allt kommer omkring?»

Puff! Han blåste ut ett litet moln af rök.

»Det är ryktbarhet», sade han. »Något lätt och flyktigt — något, som eger hvarken kropp eller materia.»

Hon närmade sig honom, pekande på den försvinnande röken. —

»Nej, nej!» utropade hon, påminnande sig hans ord för länge sedan. »Nej! Ryktbarhet måste hafva någon annan sinnebild. Den — den är som kvinnans kärlek.»

Han vände sig mot henne och drog djupt efter andan. Han kom ihåg.

»Sade jag det?» frågade han lugnt. »Sade jag det? Ja! Men då visste jag icke. — Lik en däre talade jag om det, jag ej förstod. Nu —»

Hon uppgaf ett lätt rop och såg upp mot honom med tårfyllda ögon, halft vansinnig af fruktan att de ord, hvilka hon så innerligt längtat efter att höra, icke skulle uttalas. Hans starka fingrar grepo om hennes arm och han tryckte sig närmare intill henne, då, med hufvudet böjdt ner mot hennes, hans läppar talade in i hennes egna —

»Marie! Marie! Jag älskar dig!» —

✱

Alla meddelanden till tidskriften adresseras: *Exp. af "Svithiod", Göteborg.*

✱

Musa Kitsolua, en turk, som förevisats i de större städerna i Österrike, Italien, Tyskland och andra Europeiska länder, har ett skägg som är 4 fot 4 tum långt, och hans impressarie försäkrar »att dess like aldrig förut existerat». Statistiken gifver emellertid vid handen, att dussintals män funnits, hvilkas skägg i längd öfverträffat »turken Kitsolua». Två sådana män lefva ännu i Amerikas Förenta Stater (om de icke helt nyligen aflidit). Dessa äro Philip Hensen i Carinth Miss. och Adam Kirpen, hvilken bodde i Chicago år 1882 och då hade ett 12 fot långt skägg. Hensen är — eller var — desslikes en man med ovanlig längd, 6½ fot, men icke destomindre räckte hans skägg, äfven när han stod rak, till golvet. Emellertid kan det ju icke i någon mån förliknas med Kirpens 12 fot långa hårpryddnad. Vi behöfva dock endast jemföra »turken Kitsolua» skägg med Hensens för att komma till det resultat, att den förre i förhållande till den senare måste betraktas som en »skägglös yngling».

Det längsta enkla telegraftråds-spänn i världen är det öfver floden Kistnah, mellan Bezohra och Sectannazon i Ostindien. Sträckt från ett berg till ett annat har tråden en längd af öfver 6,000 fot.

I Frankrike härskar den lagen, att kvinnor icke må bevitna ett lagligt dokument. Men hon kan blifva doktor, advokat, skolrådsledamot och till och med riddare af Hederslegionen. Hon intager en betydande plats inom konst, litteratur och handel, men hon må icke själf disponera sina inkomster om hon är gift, och hon kan hvarken köpa eller sälja egendom utan mannens samtycke.

Eskimåjad.

Bearbetning af K. Cervin.

Sitt unga lif i dulci júbilo
Framlefde tryggt en hygglig Eskimå
Med kärlek, varm och rik, trots is och snö.
Till Grönlands allra skönsta Eskimö.

Han henne ofta tog i Eskifamn
Och Eskitös var hennes ljufva namn,
Så rysligt ömt han nämner vännen sin:
"Du lilla rara Eskimåsen min".

En kväll uti den månad Eskimaj,
Han förelär: "En maanskinstur med dej".
Hon kinden sminkar röd som Eskiblod,
Det är ett riktigt stiltigt Eskimode.

Sen slå de sig på kärting Eskised,
Uti den mjuka Eskimossan ned,
Och svärmade så ljustigt, I förstån,
När som de tittade på Eskimå'n.

Men i buskaget bakom dem där står,
Othello, Grönlands svarte Eskimohr,
Han hade såsom annat sådant folk
Uti sin hand en Eskilstuna-dolk.

Han rusar fram, som stormvinden om höst
Stack dolken uti deras Eskibröst.
Af dolken träffade, de båda dö,
Den Eskimå, den ljufva Eskimö.

Men för att göra mördarn till kalops,
Till stället kom den trogna Eskimops,
Som honom bet med käften stor och stark
Så att han dignade till Eskimark.

Han, söndersliten af den Eskihund,
För alltid slöt sin fula Eskimund;
Så gånge alla, det är varningsord,
Som vilja öfva stika Eskimord.

Men sorgligt klingar ifrån Grönland hit
Annu i dag just denna eskibit.
"En mänskenstur ibland kan bli fatal",
Så lyder denna dikts Eskimoral.

Det är ganska egendomligt att läsa i en gammal historia öfver Rom om priset å slafvar under kejsardömet glansperiod. I regel kunde en arbetare köpas för omkring 275 kr., men sedan någon provins blifvit eröfrad eller sedan en stor seger vunnits, nedgick priset så, att slafvar i hundratal kunde erhållas för 20 å 40 kr. stycket. Efter Jerusalem's belägring af Titus föll priset till 15 kr. Skickliga arbetare kostade mera. En trädgårdsmästare var värd omkring 1,000 kr.; en smed 2,500 kr.; en god kock värderades ofta till 10,000 kr. en aktör eller aktris till 15,000 kr. och en läkare till 35,000 kr.

Omkring 25,000 personer dödas hvarje år i Indien af vilda djur och reptiler.

* PRISTÄFLAN. *

Uti »Svithiod» kommer minst hvar fjortonde dag att anordnas en täflan om ett pris af **lägst tio kronor**. Början göres uti första numret nästa år. På det att allmänheten redan nu må erhålla kännedom om täflingarne, hvilka ständigt komma att omvexla, intaga vi här prisuppgiften för **lördagsnumret af den 6:te Januari 1894**. Denna kommer att lyda sålunda:

»I detta nummer (N:o 1 af den 6 Januari 1894) erbjudas alla prenumeranter och lösnummerköpare att täfla om ett pris af **Tio kronor** för insändandet af rätta svaret på följande uppgift:

Sammansätt nedanstående 15 ord till en viss gifven mening:
Som son ädle grafven vätsignadt skydda i ännu minnet sin min fader varde förmår af.

Bestämmelser: Hvarje täflande har att utklippa och jämte sin lösning insända den kupong, hvilken befines å omslaget's sista sida nederst till venster. (Obs. Denna kupong förekommer **icke** i profnumren). Bref, innehållande lösningar, hvilka torde underskrifvas med den täflandes namn och adress, skola å kuvertet vara försedde med påskriften »Täflan», samt adresseras till **Exp. af »Svithiod», Göteborg**. Tiden för täflingen utlöper den 15 Januari och dess utgång kungöres i det därpå utkommande numret. Alla med märket »Täflan» försedda bref samlas på ett ställe till den 16 Januari och den **första rätta** lösningen, som öppnas på morgonen nämnda dag, tillerkännes det utlovade priset. Bref med lösningar må icke innehålla annat meddelande.»

HUFVUDBRYT:

Ordgåtor.

- 1) Med *a* en växt, med *ä* ett djur?
- 2) Med *a* en blomma, med *e* ett namn?
- 3) Med *k* ett djur, med *m* ett adjektiv?
- 4) Med *o* ett verb, med *a* ett annat?
- 5) Med *a* ett rum, med *y* ett verktyg?
- 6) Med *m* en planet, med *f* en komedi?
- 7) Med *u* en prydnad ofta, med *a* ett kvinnonamn?
- 8) Med *s* ett namn, med *t* en handels-term?

Fyrkantgåta.

De mot hvarandra svarande horisontala och vertikala raderna bilda samma ord.

	1	2	3	4
1	m			a
2	o			m
3	r			m
4	n	a	m	a

- 1) mytologisk personlighet, 2) ädelsten,
- 3) mansnamn, 4) flicknamn.

Förvandlingsgåta.

1. vred, nos, ann: en författare.
2. gren, Ran, käns: en fågel.

3. rönn, Gade, fok, ugu: en opera.
 4. luta, sig, os: latinskt slägtnamn på en blomma.
 5. kli, ta, ses, nu: stad i Sverige.
 6. mur, ras, rit: en jättesläkt.
 7. tag, orm, sno: en läckergom.
 8. sina, mot, ro: en vetenskap.
 9. ram, tal, nei: en skald.
- Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en fågel.

Bokstafsgåtor.

I.

Af 3 bokstafver bildas 3 ord, alla med samma vokal;
1) en stad, 2) ett djur, 3) en släkting.

II.

Af 3 bokstafver bildas 3 ord, alla med samma vokal;
1) ett djur, 2) ett träd, 3) ett adjektiv.

Logogryf.

- Jag först mig delar uti två,
För att Ni lätt må mig förstå.
Som ofta nyttjas på vår jord.
Ett namn jag mera sällan är
Och uti snö jag ock mig klär.
1. Med minus N. jag är ett »ord»,
Som ofta nyttjas på vår jord.
Ett namn jag mera sällan är
Och uti snö jag ock mig klär.
 2. Jag strålar som en diamant
Och mången gammal skruppen tant
I ungdoms vår sin blick mig gifvit.
 - 1, 2. Jag för en sjöman ledning är
Mig en och annan äfven bär
Med stolthet genom halfva lifvet.

Åt mången afund jag beredt
Och efter mångens död man sett
Mig skatter ge att skatter öka.
Och nu i småord må du söka.

Hvad plägar ungmön ofta göra
Då hon en man på sig ser blicka.
I hvad ses ungdomen sig röra
Båd herr och fru och pojke och flicka;
Om hon förförisk är, ett namn
Jag skämtsamt henne kanske gifver.
Och när du kommer till en hamn
Du gärna strax uppå mig klifver.
Hvem är den man som ernar bli
Den förste uti kalla Norden.
Hvem är det svarta ting, som Ni
För länge se'n är skrämder vorden.
Hvad gör en jungfru i ett hus
Emot betalning, sällan gratis.
Hvad är det, som en liten mus
Lofprisar högre än potatis.
Nämn mig en stad vid världens slut
Och uti hafvet en gudinna.
Hvad kan af fisk du pressa ut
Och hvad plär man på järnskrot finna.
Ett djur, som nyttigt är till allt.
Ett säte, ej beskärtdt åt mången.
En schackpjes, präktigt framför allt.
Ett mineral; och slut för gången.

Skulle intresset för en afdelning om »Schack» vara mera allmänt, vill Red. gärna söka bereda plats därfor. Intresserade torde därom göra anmälan till Exp. af »Svithiod».

SVITHIODIADER

Läkaren: »Ni har skriftligen kallat mig hit under uppgift att Ni skulle hafva svår mässling. Icke ett spår däraf. Det är ju rheumatism, som Ni lider af.»
Patienten: »Mycket riktigt, jag visste det äfven själf, men, sanningen att säga, ingen i hela huset kunde stafva till rheumatism.»

Perukmakaren: »Er peruk börjar bli gammal och ful. Få vi inte göra Er en ny? Vi ha en aldeles ny konstruktion på dem numera; de göras med fjädrar.» Kunden: »För all del, skall jag hafva en ny peruk vill jag åtminstone hafva en med hår.»

»Hildur, hvad var det för buller jag hörde i ditt rum i går kväll? Var det något som föll?» »Inte som jag kommer ihåg, mamma. Kanske det var mig själf som du hörde falla i sömn. Du vet jag brukar sofva mycket hårdt.»

Veterinären Z. sitter tillsammans med en god vän, som klagat öfver värk i hufvudet.

»Jag tror jag får gå till doktorn», säger den senare.

»Ah prat», invänder Z., »för en sådan småsak!»

»Det skall du inte säga, Z. lille! Små sår skall man aldrig förakta och är man sjuk skall man söka läkare. Du behöver bara gå till dig själf!»

Fortfarande död. Till postkontoret i en stad ankom ett bref till en person, som för någon tid sedan afidit. Brefbäraren låter brefvet gå i retur till afsändaren, med följande anteckning på kuvertet: »Adressaten död.» Några dagar därefter ankommer ännu ett bref till den afidne. Brefbäraren sänder äfven denna skrivelse i retur med påskrift: »adressaten fortfarande död.»

På en passagerareångbåt satt en ung officersaspirant med benen maktigt utsträckta öfver en smal gång, hvarigenom han hindrade trafiken.

»Var god drag åt Er benen», röt en herre som ville fram.

»Hvar skall jag göra af dem?» läspade det unga krigarämnet.

»Lägg dem på nacken», löd svaret. »Det är en god öfning i händelse af krig.»

Om skådespelare S. berättas många lustiga historier, bland hvilka följande torde vara mindre bekant:

S. beklagades en gång af en sin kamrat därför att han ej fått deltaga i en middag, som gifvits af en förmögen skomakare-mästare för en del aktörer.

»Att inte jag var bjuden», var det ögonblickliga svaret, »begriper du väl berodde på, att till en skomakare bjudas naturligtvis endast — stöflar.»

Lägg aldrig ditt hjärta för en kvinnas fötter: i nittionio fall af hundra skall hon trampa på det!

Han kände sin man. Tiggaren: »Go'e herre, ge mej en slant, så att jag kan få köpa mej en bit bröd.» Herrn: »Här har ni 10 öre till ett stycke bröd — drick min skål för det!»

Excellensen: »Nå, som jag har hört lär det förestå er en förökning af familjen. När väntar er hustru sin nedkomst?»
Embetsmannen: »När ers Excellens befäller.»

Värden (på ett sommarhotell): »Har du gifvit vår nye gäst hans räkning för denna veckan?»

Kyparen: »Ja, det har jag.»

Värden: »Då har du inte summerat ihop den riktigt.»

Kyparen: »Hvarför det då?»

Värden: »Karlen sjunger ju.»

På en grafvård läses följande lyckade inscription: »Helgad åt minnet af *trenne tvillingar.*»

Anna (visande Clara sitt profkort): »Förfärligt, är det inte?» Clara: »Men det är dock rysligt likt.»

»Domen lyder att Ni skall hängas», sade domaren till en fånge, »och jag hoppas att Ni skall låta varna er häraf för framtiden.»

Medarbetaren i en tidning: »Har Ni sett den här kvickheten förut?»

Redaktören: »Nej, och jag kan inte säga, att jag ser den nu heller.»

Herr A.: »Jag drömde i natt, att jag var i himlen.»

Fru A.: »Var jag också där?»

Herr A.: »Så jag inte, att jag drömde mig vara i himlen?»

Damen (till en sjökaptan): »Hur bär Ni er åt för att veta vägen öfver oceanen?»
Kaptanen: »Genom kompassen; nålen pekar alltid mot norr.»
Damen: »Men antag att Ni önskar gå söderut!»

En förekommande jernvägskonduktör.
Konduktören: »Fröken, var så god stig upp genast! Tåget går om ett ögonblick.» Den unga damen: »Men jag ville ge min syster en kyss först.» Konduktören: »Stig upp, det skall jag ställa om.»

Ett barns logik. Guvernanten: »Ser du mitt barn, antipoderna bo på andra sidan af jorden och de gå till sängs när vi stiga upp.»

Lilla Emma: »Då, fröken, tror jag bestämdt att bror Fritz är en antipod.»

Ett misstag. På tåget mellan Chicago och Dubuque, Iowa, höll en af passagerarne i en sofkupé oafbrutet på med att dricka och blef till sist också berusad. Då han skulle lägga sig, kallade han på uppässaren, gaf honom en dollar och bad i följande ordalag att blifva väckt vid mellanstationen Rockford. »Jag litar på, att ni skaffar mig af i Rockford, antingen jag vill eller icke. Jag vet, att jag nu är tämligen beskänkt, och när jag befinner mig i detta tillstånd, vill jag alltid slåss, men det skall ni inte bry er om, utan bara kasta ut mig, om så behöfves.» Negeruppässaren lofvade att göra detta, och den resande låg snart försänkt i sömn. Tidigt nästa morgon, då tåget närmade sig Dubuque, och passagerarne i all hast klädde på sig, visade sig negeruppässaren med bindel om hufvudet, det ena ögat aldeles »igenmuradt» och hela ansigtet rysligt uppsvullet. Då kommer passageraren till Rockford utkrypande ur sin koj och får tag i uppässaren. »Hör ni, hvad betyder det här? Jag sade er ju, att ni i Rockford skulle skaffa mig af tåget? . . .» Den svarte uppässaren såg ett ögonblick häpen på honom och sade sedan: »Är ni den gentleman, som önskade lemna tåget i Rockford?» »Ja, din slyngel, det är just jag, och du fick ju en dollar för besväret!» »Well, om ni är den gentleman, som gaf mig dollarn så skulle det vara roligt att få veta, hvad, det var för en gentleman, som jag kastade ut i Rockford!»

SKANDIA-LINIEN

Den enda direkta ångbåtslinie, mellan

SVERIGE och AMERIKA

kommer till nästa år, i likhet med gångna året, att befordra 1:sta och 3:dje klassens passagerare med sina utmärkta ångare

"VIRGINIA" ❁

och

❁ "VENETIA"

samt 2:ne nya ångare som komma att på traden insättas och innesluter sig härmed i resandes till Amerika åtanka.

Vidare meddelar Generalagenten

Martin Anderson, Göteborg.

1893 års

TEATER-

PREMIE-OBLIGATIONER

(Garanterade af Stockholms stad),

Högsta vinsten Kr. 40,000

Dragning d. 1 December,

försäljas pr kontant till sista börspriset samt på afbetalning mot kr. 1:50 pr obligation af 1893, samt mot kr. 2:50 i månaden för 2 st., en af 1889, en af 1893, m. m.

Driftiga, inflytelserika agenter antagas på goda vilkor.

Högsta vinsten vid förra dragningen

25,000 kr.

utföll på en hos oss köpt obligation.

Förteckning tillhandahålles öfver andra större vinster, utfallna å hos oss på afbetalning försäld obligation.

Obligationskontoret,

3 A Klara Vestra Kyrkogata 3 A,
(S.T.A.) STOCKHOLM. (89—)

G. & H. Hasselblad,

GÖTEBORG.

Lager af

otografi-
* Artiklar.

Fullständig undervisning gratis. *

* Mörkrum till kunders disposition.

Dubbelbreda Lakanslärfter

i linne och bomull.

Handväfda Linneväfnader, såsom: Dukyter, Servietter, Handdukar, Lärfter m. m. Damast duktyger, Parahanddukar, Linne- och Bomullsnäsdugar. Blekta, Oblekta och Färgade Väfnader af Norrköpings välkända fabrikat, märket »Tuppen». Rikhaltigt lager af hemväfda Bomullstyger i tvättäkta färger och smakfulla mönster, Bolstervar, många kvalitéer, Flaneler, hel- och halfylle, Juteväf, Mattvarp af bomull och jute, Fönstervadd, stora färdigsyddade Hushållsförkläden, Hämstickade Strumpor, Ylletröjor, Kjolar, Västar och Koftor, Stickgarn af Ylle och Bomull m. fl. varor af god kvalité till billiga priser i

Bell Telefon n:r 321.

Claes Öhléns Väfhandel,
37 Drottninggatan 37.

The Singer Manufacturing Co. New-York

Original-Symaskiner

försäljas till fabriken priser äfven på afbetalning

i Göteborg endast i

The Singer Manufacturing Co. Filialaffär

16 Korsgatan 16.

Uppllysningar

om detta för Sverige nya försäkrings-sätt lemnas å bolagets hufvudkontor i Stockholm,

10 Vasagatan,

en tr., och i öfrigt af ombud för

Allmänna Lifförsäkringsbolaget,

(G. 24046)

Försäkringsaktiebolaget

Tre Kronor STOCKHOLM.

Kontor: Vasagatan 10.

Redbarhets-Garanti.

Åt kassörer, lagerbiträden eller andra redovisningsskyldige meddelas garanti för redbar redovisning till principalen mot bestämd årlig premie, växlande efter risken, i regeln 1 till 2 procent. Bolagets försäkringsbref ersätta borgen eller deposition. »Tre Kronors» garanti godtages af Staten för embetsmän med upp-börd, och dess bolagsordning är af K. Maj:t stadfäst. Tjenstsökande erhålla mot en lägre afgift löfte om garanti. (G. 24055.)

Svenska Olycksfallförsäkrings Aktiebolaget

i STOCKHOLM

meddelar: Olycksfallförsäkring, Reseförsäkring, Kombinerade Sjuk- och Olycksfallförsäkringar, de sednare antingen med eller utan läkarebesigtning. Dagsersättning vid enkla ståndspersonsförsäkringar utgår med intill 0,75 pr tusen. Emot en tilläggsafgift af 0,50 öre pr 1,000 under 5 år utbetalas vid dödsfall på grund af olyckshändelse årlig lifränta af 25 kr. till namngifven förmånstagare.

20 proc. rabatt å hvart femte års premie. G. 24047.

DORCH, BÄCKSIŃ & Co.

* GÖTEBORG *

Ferniss- och Färgfabrik

Fabrik:
Qvillebäcken, Hisingen.

Kontor:
Fredsgatan 1.

Butik:
Södra Hamngatan 43.

Wettergren & Kerber,

Bok- och Konsthandel. * GÖTEBORG.

Rikstelefon 12 62.

Södra Hamngatan 21.

sänder franco på begäran följande nyutkomna arbeten passande såsom

Julgåfvor:

Risberg, Herm. Dikter. Ypperligt utstyrd. 2. —	Haeckel. Indiska dagar. Med 70 illustr. 8.50
Longfellow. Valda Dikter. Med författarens porträtt. Praktband . 6. —	Stuxberg, A. Djurskisser. Med 105 illustr. 5.50
Lermontov. Dämonen—Klostergossen. Öfvers. af Alfred Jensen. Ett litet praktverk i utstyrelse . . . 2. —	D:o D:o. Ny följd. Med 161 illustr. 8. —
Jensen, Alfred. På fjärran stig. Poetiska resebilder. Vacker utstyrelse . 2. —	Rousseau, Emil eller om uppfostran. Svensk tolkning af Fil. Dr J. Bergman. Vackert inb. 5. —

Svenska pressen har omtalat samtliga dessa arbeten under största loford.

CALVERT & Co GÖTEBORG

leverera billigast

ÅNGMASKINER och ÅNGPANNOR

CALVERTS patent BRÄNSLEBESPARARE

ELEKTRISKA ANLÄGGNINGAR

för belysning och kraftöfverföring.

Alla slags MASKINFÖRNÖDENHETER.

Skandinaviska Kreatursförsäkringsbolaget

i Stockholm.

* Häst- och Nötkreatursförsäkring. *

Försäkringssumma cirka **11,000,000** kr.

Liberalaste försäkringsvillkor. * Absolut säkerhet. * Premiedebitering kvartalsvis.

Premiebetalning vid kronouppbörden.

Bolaget meddelar äfven mass-skadeförsäkring af nötkreatur för hvilken försäkring premien utgör cirka 0,50 pr 100 kr. pr år. (G. 24048.)

K. Y. DAHLBOM

* * URMAKERIAFFÄR * *

KORSGATAN 2, GÖTEBORG

rekommenderar sitt väl sorterade och väljusterade lager af

* **UR.** *

Illustr. priskurant sändes till landsorten på begäran franko och gratis, alla order expedieras med omgående mot efterkräf.

Nordiska Annonsbyrån

(C. E. WESTHOLM.) * Etablerad 1887,

förmedlar annonser till in och utlandets tidningar till dess nettopriser.

Till byrån lemnade uppdrag utföras med noggrannhet och punktlighet. Lemnar upplysningar om lämpliga tidningar för annonsering. Kontrollerar annonsens införande. Begär kostnadsförslag.

Obs.

PRIMA-PUNSCH: 1.25 pr butelj

FREEDOM-WHISKY: 2.25 " "

CREMANT, CHAMPAGNE: 4.50 " "

ALFRED NYGREN,

GÖTEBORG

BAZARGATAN N:o 4, Grönsakstorget.